

REDDERS LANGS DE KUST

VERHALEN uit de REDDINGBOOT

Mariëtte Middelbeek

MARIËTTE MIDDELBEEK

**REDDERS
LANGS DE
KUST**

VERHALEN UIT DE REDDINGBOOT

SCHOOLREIS

Ed Koopman / KNRM Enkhuizen /
Donderdagmiddag 15:34 uur

DE DRIEËNDERTIG KINDEREN van de Duitse middelbare school kijken hun ogen uit. Het schoolreisje brengt hen dit jaar helemaal naar Nederland en dan ook nog aan boord van een grote boot op het IJsselmeer. Het waait behoorlijk, windkracht 7, en de boot schommelt, maar iedereen vindt het prachtig. Het is weer eens iets anders dan het pretpark of de dierentuin.

Tot er een enorme klap klinkt en de boot met een schok stil komt te liggen. Even brengt niemand een woord uit, dan schreeuwt ineens iedereen door elkaar. Als er plotseling water de boot binnenstroomt, is de paniek helemaal compleet...

Als we toevallig onderweg zijn naar een scheepje met motorproblemen, meldt het Kustwachtcentrum (KWC) zich. 'Laat dat scheepje maar even, er is een andere, spoedeisende melding gekomen. Een charterschip met drieëndertig schoolkinderen is tegen een boei gevaren. Willen jullie met spoed daar naartoe gaan? Het schip maakt water.'

Ineens is het gedaan met het rustige tempo. Ik geef gas, iedereen houdt zich goed vast en over de golven racen we naar de gehavende boot.

'We sturen de Richel wel naar dat andere bootje', laat het KWC nog weten. 'Station Marken is ook gearmeerd en komt jullie kant op.'

‘Gelukkig’, mompel ik. Onze reddingboot kan op zich drieëndertig man wel herbergen, maar dan varen we niet zo hard meer. En ook bij het overzetten van die kinderen ben ik liever met meerdere boten.

Terwijl we erheen varen bereid ik me voor op de actie. Ik roep de bemanning bij elkaar. ‘Jongens, ik wil proberen die boot te behouden. We gaan zo eerst twee man overzetten met de motorpomp. Een probeert het schip leeg te pompen, de ander gaat de opvarenden geruststellen. Lukt het pompen niet, dan halen we de mensen van boord. Oké?’

Iedereen knikt. Ik wijs twee jongens aan die zo meteen aan boord van het andere schip zullen gaan.

‘Ik vaar langsij en dan stappen jullie over!’ roep ik via de headset naar het tweetal, als we even later vlak bij het zinkende schip varen. Het ligt nog voldoende boven water, zodat ik een poging om eerst te pompen wel aandurf.

‘Nu!’

De mannen zetten zich af en landen aan boord van het andere schip. ‘Er staat behoorlijk wat water’, geeft een van hen door. ‘Ik ga nu de pomp aanzetten.’

‘En hoe gaat het met de mensen?’ vraag ik aan de andere man.

‘Nu wij er zijn, zijn ze rustig’, zegt hij. ‘Althans, dat zegt een van de begeleiders. Maar ze zijn aardig in paniek geweest.’

Ik knik. Het is ook niet niks als er ineens zo veel water de boot binnenkomt. Zeker op een dag die in het teken moet staan van een leuk uitje.

‘Kan ik een man extra krijgen?’ vraagt onze pomper. ‘Ik red het niet in mijn eentje.’

Meteen vaar ik opnieuw langsij de boot en zet nog iemand over. Maar al na een paar minuten meldt mijn collega zich opnieuw. ‘We gaan dit niet redden, Ed. Het gat is veel te groot. Ik denk dat we beter de mensen van boord kunnen halen.’

‘Dan gaan we dat doen.’

Via de marifoon melden zich al diverse charterboten die in de buurt zijn en die aanbieden mensen aan boord te nemen.

‘De eerste tien kunnen bij ons aan boord komen’, geef ik even later door aan de mannen die de organisatie aan boord van de getroffen boot leiden. ‘Wij brengen ze dan naar een ander charterschip.’

Het kost even tijd voor de tien kinderen van boord zijn gehaald. Overstappen op onze boot is niet niks, en niet iedereen durft gelijk. Maar uiteindelijk brengen we hen naar een andere boot, terwijl de reddingboot van Marken de volgende tien van boord haalt.

‘Ineens was er allemaal water’, vertelt een aangeslagen jongen in het Duits. ‘Ik dacht dat we zouden zinken.’

‘Ik ook’, valt een ander hem bij. ‘De boot ging ook al een beetje naar beneden.’

‘Gelukkig hoeven jullie nu niet bang meer te zijn’, zeg ik. ‘Alleen moeten jullie nog wel op de andere boot overstappen. Gaat dat lukken?’

De jongens knikken stoer. ‘Jawel, hoor.’

En inderdaad, even later staat het tweetal samen met acht klasgenoten en een begeleider aan boord van de zeilboot. Ik zwaai nog even en draai de reddingboot dan weg, terug naar het onfortuinlijke schip, waar inmiddels met twee pompen wordt geprobeerd het te behouden.

‘Nog tien personen’, geeft mijn collega aan boord van de boot door. ‘Dan is iedereen van het schip af.’

‘Oké, ik vaar langszij.’

Ondanks de deining van de golven gaat ook deze actie gesmeerd en even later zitten er tien leerlingen bij ons aan boord. Maar ik wil nog niet terug naar de haven.

‘Laten we nog één poging doen’, zeg ik. ‘Misschien kunnen we het schip toch behouden nu de mensen eraf zijn.’

‘Oké’, klinkt het antwoord vanaf de boot, die inmiddels

aan de voorkant al behoorlijk onder water ligt. ‘We blijven pompen.’

Maar ik zie het schip alleen maar verder zakken. Ik kijk het nog even aan, maar zeg dan: ‘Jongens, we blazen het af. Dit gaan we niet redden. Overstappen op de reddingboot.’

Nu er niet meer wordt gepompt, gaat het ineens hard. Het tweetal is nog maar net aan boord gestapt of het voorschip gaat definitief richting bodem.

‘Toch zonde’, zeg ik als de boot rechtop op de bodem staat, met drie masten boven water. ‘Maar gelukkig is iedereen droog overgekomen.’

‘Waar brengen we hen eigenlijk heen?’ vraagt iemand.

Toevallig heb ik net contact gehad met het KWC. ‘De brandweerkazerne in Hoorn is ingericht als tijdelijke opvang. Dus daar gaan ze naartoe.’

Nu ze de boot veilig en wel hebben verlaten, beginnen de kinderen weer praatjes te krijgen. ‘Weet je, we hadden wel kunnen verdrinken’, zegt een meisje tegen haar vriendinnen. ‘We waren maar net op tijd van de boot af.’

Ik glimlach. Dat is ook weer een beetje overdreven, maar echt heel veel langer hadden de kinderen niet op de boot moeten zitten.

Een dag later. ‘Bedankt dat u onze kinderen hebt gered.’ De vrouw die ik aan de telefoon heb, spreekt perfect Nederlands, zij het met een overduidelijk accent. ‘Ze zijn enorm geschrokken, maar ze maken het goed. We waarderen het echt wat u hebt gedaan.’

Onwillekeurig glimlach ik. Vanochtend had ik ook al de burgemeester aan de telefoon. Ik ben allang blij dat iedereen veilig en met droge voeten van boord is gekomen.